

במדינה רחוקה.... צביקה התצפיתן ישיב בתצפית המוצב.

אחרי חודשים של קורס ושל אימון, הוא ידע בעל פה את תפקידו. תפקידו הוא לצפות בשטח ולערוך רישום מדויק של האירועים. תפקידו חשוב. ממקומו הוא יכול לראות את תנועת האויב.

מדי יום הוא יושב באותו מקום וכותב: בשעה 7 יציאה של כוחות האויב לריצת בוקר מסביב לבסיס. בשעה 9 סיור שגרתי של מחלקת הרגלים. וכך הלאה והלאה.

עבר חודש...

בצבא האויב נוהגים להשכים. צביקה כבר יודע בעל פה את הרגליהם, ומתלוצץ שהוא יכול למלא דפי תצפית של חודשיים מראש.

המוצב רגוע, שום התקפה לא נראית באופק.

המילואימניקים המסתלבטים כאן כבר כחודש חוטפים תנומת בוקר. חלקם משחקים קלפים או שח, רק צביקה התצפיתן התורן עומד על משמרתו, צופה ורושם...

אבל הבוקר נראית תנועה חשודה.

צביקה ממלא בדף – השעה 6, יציאה של כוחות אויב בג'יפים כבדים.

השעה 6:30, הג'יפים נעים לכיווננו.

השעה 7:00, המרחק בין הג'יפים לביננו כ-20 קילומטר – מטרתם ברורה.

המוצב שקט לגמרי, החיילים נמים את שנת הצהריים,

רק צביקה התצפיתן ממשיך למלא את תפקידו. הוא צופה ורושם...

7:30 הג'יפים של האויב מגיעים למוצב.

התקפה!?

המוצב מתעורר, החיילים מזנקים מופתעים ממיטותיהם. חיילי האויב מסתערים ויורים, צביקה ממשיך לרשום. השעה 8:00, שניים נפגעו.

השעה 8:15, כוחותינו דלים.

השעה 8:30, אנו בידיהם. איני יכול לרשום עוד, אני נוטש את משמרת.

כשהגיעו תגבורת הכוחות אל המוצב הנטוש והבינו שרוב חייליו נפלו בשבי, לא יכלו להבין איך מוצב כל כך מאורגן – שניהל תצפיות יסודיות, וידע לתאר כל תנועה מתנועות האויב – נפל בלי התראה, בלי קרב, בלי דיווח אחד לקבלת עזרה.